

ΛΕΙΔΕΪ—ΚΑΔΡ.

Α'.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 27 παρελθόντος μηνὸς Ράμαζάν ἔκπατκος ἐπεκράτει κίνησις ἐν τῇ ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίζ εἰς τὸ τέμενος τοῦ Δολμᾶ-Βγυτσὲ ὁδῷ. Στρατιώται ἵππεῖς ἔτρεχον κομιζοντες διαταγὰς καὶ ἀναγγελίας, σάλπιγγες ἀντήχουν καὶ πεζοὶ μετὰ ναυτῶν ἀπλῶν παρετάσσοντο ἄρχοις κατὰ μῆκος ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ.

"Ηγετοὶ μεγίστη τῶν ἰορτῶν τοῦ μουσουλμανισμοῦ ή Νέξ Δυράμεως, ή Λεϊλέϊ—Καδρ ἀριθμοὶ ή Λεϊλέϊ—Καδήρ τουρκιστὶ, μία τῶν ἐπτὰ ιερῶν νυκτῶν τῆς μωχειανικῆς θρησκείας. Τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, παραστὰς τῷ Προφήτῃ, ἤγγειλεν αὐτῷ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἀποστολήν. 'Η κυρία ἑορτὴ τοῦ Ράμαζανίου εἶναι αὕτη, ἐνῷ τὸ μετά τινας ἡμέρας ἑορταζόμενον Βατράχῳ οὐδὲν ἀλλο σημαίνει ἡ ἀράπανσιν ἀπὸ τῆς ῥηστείας.

"Ανήπτοντο αἱ κανδήλαι τῶν μιναρέδων, καὶ οἱ μουεζίναι ἀπὸ τοῦ ὑψοῦς αὐτῶν ἐτόνιζον τὴν ἐσπειρινὴν δέποσιν, ὅτε ἀσυνήθης ἀνησυχία, προσδοκία τις οἷονει νευρικὴ, αἴφνιδίως κρατήσασα, διαταγαὶ ἀξιωματικῶν, κρότοι ὅπλων, θόρυβος ποδῶν στρατιωτῶν συζυγουμένων, ἀνήγγελλον τὴν ἐμφάνισιν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Χαμίτ τοῦ Β'.

"Αληθῶς δὲ μετά τινας στιγμᾶς ἐπεφάνη ὁ Κχαλίφης τῶν Πιστῶν, ἐπιβιχίνων χρυσοτεύκτου μέλανος ἱππου, ἔχων ἐκ δεξιῶν μὲν τὸν γηραιὸν αὐτοῦ ὑπασπιστὴν στρατάρχην Ναμῆκ πασσᾶν, ἐξ εὐωνύμων δὲ τὸν εὐνοούμενον

— φόβητρον Γαζῆ 'Οσμᾶν πασσᾶν, καὶ περὶ αὐτὸν τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ἄλλους ἐκ τῶν ἀνωτάτων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν, ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, ἀπόντων ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ λαμποκοπούντων ἐκ τοῦ πλήθους τῶν καταχρύσων στολῶν καὶ τῶν ἀδαμαντίνων πλακῶν τῶν παρασήμων.

"Ἐν μέσῳ τῆς πομπῆς ταύτης καὶ τῶν μουσικῶν παικνίζουσῶν ἡ Α. Μ. κατῆλθεν εἰς τὸ τέμενος.

Β'.

Τὸ περίκομψον τζαμίον τοῦ Δολμᾶ-Βγυτσὲ, ὅπερ, μακρόθεν δρώμενον, φαίνεται ἀναδυόμενον ἐκ τῶν γλαυκῶν ῥευμάτων τοῦ Βοσπόρου, ἦτο μετ' ἐκτάκτου πολυτελείας διεσκευασμένον, διότι τοιαύτης ἡξιούτο ἐκτάκτου ὑψηλῆς τιμῆς. Οὐν Σουλτάνος σπανιώτατα καταλείπει τὰ ἀνάκτορα κύτοι· δὲ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως μόλις ἀπαξὶ ἡ δις τοῦ ἔτους βλέπει τὸν κυριόργον αὐτοῦ, καὶ τοῦτο τυχαίως· αἱ ἐπὶ Σουλτάνῳ Αζίζ, τοῦ μεγαλοπρεποῦς, πομπαὶ καὶ παρατάξεις σχεδὸν ἐλησμονήθησαν, ἀναφέρονται δὲ εἰς τοὺς μὴ ζήσαντας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν τῇ πρωτευούσῃ οἰονεὶ ὡς παράδοσις.

"Ηδη, ἐνῷ ἀπὸ ἡμερῶν ἀγγέλλεται δὲ τὸ Σουλτάνος τὴν δεῖνη ἡμέραν πρόκειται νὰ τελέσῃ τὸ προσκύνημα εἰς ἐν τῶν τζαμίων τῆς Σταμπούλ, ἐνῷ τῆς δρισθείσης ἡμέρας ἐρχομένης, στρατοὶ παρατάσσονται ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Γαλατᾶ καὶ πέραν τῆς γεφύρας ἐν Σταμπούλ, ἐνῷ τὰ σουλτανικὰ χαρέμια μετ' ἀνακτορικῶν ὑπαλλήλων διέρχονται ἐντὸς κεκλεισμένων ἀμαξῶν, ἐπιδεικνύονται διὰ τῶν καταπεταννυμένων παραπετασμάτων εἰς τὸν θυμασμὸν τοῦ κοινοῦ κατὶ μικραὶ μικραὶ μυτίτσαις, ὄφθαλμοὺς ἀμυγδαλωτοὺς λαμπροὺς καὶ λευκοτάτας χειραρχαὶ, αἵτινες δειλῶς ἐκτεινόμεναι δίδουσι εἰς τοὺς τρέ-

Γεάννης.

Μὲ ἐφωνάξατε;

Πηγελόπη (τῷ προσφέρει χρήματα).

Λάθε αὐτὰ, νὰ μή σε λησμὸνήσω αὔριον καὶ εἰπέ μου ἀμέσως· τὴν εἶδε; τὴν γνωρίζεις; ποῦ κατοικεῖ; ποῦ είναι; Εἴναι ωραία, πολὺ ωραία;

Γεάννης (ἐγεός).

Ποία;

Πηγελόπη

Αὐτὴν ἡ Εἰρήνη! πρέπει νά την ἔδω.

Γεάννης (ιδίᾳ).

Τί ἔπαθεν πάλιν αὐτή. Ἄ! ἡξευρε τὶ ἔκαμνε ὁ Δρομοκαΐτης. Μοῦ φαίνεται δὲ τὸ ὅλως ἔδω μέσα καὶ στρατωνίσῃ τὸ κατάστημά του.

Πηγελόπη.

Δὲν ἡξεύρεις λοιπὸν τίποτε; τίποτε δὲν θέλεις νὰ μου εἴπῃς; Καλά, πήγαινε. (Ο Γιάννης ἔξερχεται.) "Ἄς ἀρχίσω ἐντούτοις τὴν ἐπιστολήν μου. Θὰ ἡμαι μόνη. Θὰ δύναμαι ν' ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. (Βλέπουσα πέριξ). "Ἐρυγεν. "Ἄς ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἀπονοίας του! (Εἰσέρχεται εἰς τὸ Γραφεῖον).

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, φέρω τὸν πῖλον του καὶ τὴν ἁρδόν του. ΓΙΑΝΝΗΣ, κρατῶν ὑπὸ μάλιης τὸν ἔραγοργόραρο.

Γεάννης (καθ' ἑαυτόν).

"Ο 'Ενας παπαγάλος ἐμβῆκεν εἰς τὴν θέσιν του. 'Αλλὰ γράμμα καὶ φύνια ἔμειναν στὴ μέση. Φοβοῦμαι, ὅμως αὐτὸ ποῦ ἔκαμα... 'Αλλὰ τί σημαίνει! Τώρα μὲ τὸν κ. Κλεάνθην εἴμεθα φίλοι. 'Ιστότης, ἀδελφότης!

ΙΚΛΕΑΝΘΗΣ (Μετὰ τὴν κατόπτευσιν.)

"Ἐτοιμος, Γιάννη; Αὐτὶ καὶ μάτι! (Ο Γιάννης ἔξερχεται) τὸ ἐμάντευσα. Τὸ ἐσπέρας θὰ ἡμεθα εἰς τὸ θέατρον· λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ χάσωμεν τὴν ἡμέραν χωρίς νὰ γράψωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔντιμον ὑποκείμενον. (Βλέπων διὰ τῆς ὁπῆς τοῦ κλειθρού) "Ιδέτε μὲ τίνα ἐνθουσιασμὸν ἡρχίσε νὰ γράφῃ! Ἀ! 'Οθέλλε! Δάνεισέ με τὴν ἀφρικανικήν σου μανίαν ἐπὶ ἐν τέταρτον μόνον! Θὰ ἔχω ως αὐτὸς τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐρωτήσω ἔπειτα.—Δεσδεμόνα! — ὅχι — Πηγελόπη, ἔκαμες τὴν προσευχήν σου; 'Ἐτοιμάσου ν' ἀποθάνης! (Βλέπων καὶ πάλιν) 'Ιδέτε χειρονομεῖ... φωνάζεις ἵσως, οἰστρηλατεῖται... "Ω! θὰ με πνίξῃ τὸ αἷμά μου! 'Ο Νεῖλος ἐπλημμύρισε! Θὰ σκάσω! Βοήθειαν! (Αφίνει νὰ πέσῃ ὁ πῖλος του καὶ ἡ ῥάβδος; αὐτὸς δὲ ῥίπτεται ἐπὶ τίνος ἔδρας.)

(Ἐπειτα τὸ τίλος).

χοντας κατόπιν τῶν ἀμαξῶν ἐπαίτας ἐλεημοσύνην, ἀναμένεται δὲ μετὰ παλιῦν ὁ αὐτοκράτωρ, αἴφνης γίνεται γυνωτὸν ὅτι ἡ Α. Μεγαλειότης, μεταβαλοῦσα σχέδιον τὴν τελευταίαν ὥραν, μετέβη εἰς τὸ προσκύνημα, δι' ἀκατιών, ἀτινα, παραλαβόντα αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀποθέσθρας τοῦ Δολμᾶ-Βαγγτσὲ, τὸν μετέρεφον μετὰ τῆς ἀκολουθίας του διὰ θαλάσσης εἰς τὴν παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ Σεραί-μπουργοῦ πλατετακή, ὅποθεν ἔφιππος μετέβη εἰς τὸ τέμενος.

Οὕτω τόσαι ἐλπίδες καὶ τόσαι προσδοκίαι ματαιοῦνται, ὃ δὲ λαὸς ἀπέρχεται περίλυπος, στερούμενος τῆς Θέσης τοῦ ἡγεμόνος του.

Εἶχον λοιπὸν δίκαιον οἱ κοσμήσαντες οὕτως ἐκτάκτως τὸ καὶ ἀνευ προσθέτων κόσμων καλλιτεχνικῶς ὥρατον τζαμίον τοῦ Δολμᾶ-Βαγγτσὲ, δεχόμενον, καὶ νύκτωρ μάλιστα, τὴν Α. Μεγαλειότητα.

Γ'.

Παρὸδ προσευχητήριὸν ἐκ πρασίνου χρυσοτεύκτου καὶ ἀδαμαντοποιίλτου βελούδου ἐλθὼν ἐστηρίχθη Χαϊτί δέ Β', ἐγονυπέτησαν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ μεγιστάνες, μεθ' ὅμιλος καλλίφωνος ἤρξατο ἀναγινώσκων τὸ κεφάλαιον τοῦ Κορανίου, τὸ ἀναγράφον τοὺς λάγους οὓς ἐξήγγειλε Γαβριὴλ ὁ ἀρχάγγελος Μωάμεθ τῷ προφήτῃ ἐξ ὄνόματος τοῦ Υψίστου, ὅπερ ἀρχεται περίπου: «Ἐρχομαι ἀπεσταλμένος πρὸς σὲ παρὰ Θεοῦ, ὁ ἀγαπητὲ ἐν Προφήταις! Απέστειλα, λέγει Κύριος, Μωϋσῆν, Δαυΐδ καὶ Ἰησοῦν τοὺς πρώτους τῶν Προφητῶν μου, Ἰάθ, Δανιήλ καὶ Ἡσαΐαν, τοὺς μετ' αὐτοὺς καὶ 34,000 μικροτέρους Προφητῶν μου, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης ἐξακολουθεῖ οὖσα ἀμαρτωλή. Αποστέλλω ἡδη σὲ, δόστις πρὶν ἡ ἐνανθρωπισθῆς καταβάνων ἐπὶ τῆς γῆς, ἵστο λυχνία τοῦ Παραδείσου μου. Φώτισον τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένους διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς διδασκαλίας, ἐὰν δὲ ἐπιμένωσιν ἐν τῇ τυφλώσει διὰ πυρὸς καὶ ῥομφαίας.»

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο τοῦ Κορανίου, θεωρούμενον ὡς μία τῶν βάσεων τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἱκούσθη ἐν κατανύξει καὶ προσοχῇ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν δὲ καὶ ἀλλων εὐχῶν, ἡ αὐτοκρατορικὴ συνοδία ὑπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς ἐλεύσεως ταξίν, πλὴν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην, ἐπειδὴ ἡ νῦν εἶχεν ἐπέλθει, οἱ παρατεταγμένοι ναῦται ἐκράτουν δρᾶται; δι' ὧν ἐφώτιζον τὴν ὁδὸν τοῦ Σουλτάνου.

Δ'.

Ἐπὶ χαρίεντος λοφίσκου, ἀνὰ μέσον πυκνοῦ φυλλώματος πρασινοφύλλων δένδρων καὶ παρὰ κῆπον, οὗτοις τῶν ἀνθέων ἡ βαλσαμώδης εὐωδία, φερομένη ἐπὶ πτερύγων αὔρας, ἀφικνεῖται εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, ὑψοῦται λευκάζων, ὡς Ἀμαδρυάς λευχειμονοῦσα, ἐν μέσῳ δάσους τὸ ἀνάκτορον τοῦ Γιλαῖ.

Θὰ περιορίσθω παρέχων τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Μὴ Χάρεσαι περιγραφὴν ἐνὸς μόνου θαλάσμου τῶν ἀνακτόρων τούτων, ἐν φθὲ ἐκτυλιγθῆ τὸ μικρὸν ἡδονικὸν δρᾶμα τῆς ιερωτάτης τῶν νυκτῶν.

Βλέπει τιςδιὰ δύο ἐκ τῶν παραθύρων του τὸν Βόσπορον· δὲν εἶναι εὑρὺς, ὡς ἡδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τις λίσην εὐλόγως ἀριοῦ ἀποτελεῖ μέρος σουλτανικοῦ ἀνακτόρου· τούναντίον μάλιστα ὁ σχεδιάσας αὐτὸν ἀρχιτέκτων φαίνεται κατοχος τέλειος τοῦ μυστηρίου τῶν εἰς τὴν Κύπριδα θυσιῶν.

Ἐν εὐρείᾳ καὶ ἀναπεπταμένη αἰθουσῃ ἀπόλλυται, νομίζεις, ἡ χάρις καὶ ἡ εὐμέλεια λατρευτῆς γυναικὸς, οἵοντεν ἐξαπλουμένη καὶ τείνουσα νὰ καταλάθῃ τὸν κενὸν χώρον. Ομοίως πρὸς τὸν ἀέρα, τὸ φῶς, τὴν εὐωδίαν, ἡ καλλονὴ τοποθετημένη ἐν ἀχανεῖ αἰθουσῇ ζημιοῦται· ὁ δὲ ὄφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου, προσπαθῶν νὰ περιλάβῃ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν, δὲν δύναται νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ ἐπαρκῶς.

Ἡ Ἀρροδίτη τῆς Μήλου, ἡ Φορναρίνα τοῦ Ραφαήλ, ἀνάκεινται ἐγ τῷ Tribuna τῆς Galleria degli Uffici, τη̄ μικροτάτῳ δηλαδὴ καὶ κομψοτάτῃ τῶν αἰθουσῶν τοῦ φλωρεντινοῦ μουσείου.

Εὐρισκόμενος τούναντίον καὶ ἀποθαυμάζων τορευτὸν κάλλος ἡμιγύμνου γυναικὸς ἐν περιωρισμένῳ ἀναλόγῳ χωρώ, τὴν ἔχεις, θαρρεῖς, μαζλὸν ἰδικήν σου· αἱ ἀκτῖνες τῶν βλεμμάτων σου, συστελλόμεναι, ἐπαναφέρουσιν εἰς τὰς πτυχὰς τῆς καρδίας σου, ὡς διὰ βεύματος ἡλεκτρικοῦ, τὸ ἀφρῶδες τῶν μελῶν, τὸ ἡδὺ τῆς λάμψεως τῶν ὑγρῶν ὄφθαλμῶν, τὸ ἀλαβάστορινον τοῦ στήθους μὲ τὴν δροσερότητα τῶν μῆλων των, τὸ χνοῶδες, ὡς βελούδου, τῶν κνημῶν, τὴν κομφότητα καὶ χάριν τοῦ μικκύλου τῶν παχουλῶν ποδῶν μὲ τὸ ὑπέρυθρον καὶ ρόδοβαφὲς τῶν ὄνυχῶν των. «Ο θαλαμίσκος, δν κατωτέρω θ' ἀπεικονίσωμεν, ἐκπληροὶ ἀπάστας τὰς ἀνωθεῖς συνθήκας. Μικρὸς καὶ, ὅπως λέγομεν κοινῶς, περιμαζεύμενος, ἀλλ' ὅποιας χλιδὴ, ὅποια πολυτέλεια, ὅποιος πλοῦτος, ὅποιον θάρβος!»

(ἀκολουθεῖ).

Δερβίς Αβουβεκέρ.

ΜΕΤΕΚΟΜΙΣΘΗ ΤΟ ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ὅλιγον ἀγωτέρω τῆς προτέρας του θέσεως ἐπὶ τῆς οδούς Ερμοῦ, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Ισόγαιον τῆς Οίκιας Κ. Λελούδα, μεταξὺ τῶν καταστημάτων Στεφ. Γαβαλᾶ καὶ Ι. Κοκοροπούλου.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΓΘΝΙΑ.

OINOI

Γ. Αμπαζοπούλου καὶ Σα:

Κατ' ὄκαν δέρυθρος καὶ δέρυθρος μάνον λεπτὰ **60.**

Κατὰ φεάλας ἐσφραγισμένας ἐκάστη λεπτὰ **60.**

[Κεντρικὸν Κατάστημα καὶ Υποκατάστημα
εἰ Αθήναις καὶ Πειραιεῖ]